Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 72

JEAN DE LA HIRE

4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Urmele de sânge

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire.

CEI TREI CERCETASI

Urmele de sânge.

Nr. 72.

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE.

V.1.0

V.1.0

**An apariţie:
1934**

CAPITOLUL I.
Printre Tabaski.

Cercetaşii ţinură un consiliu după ce scăpară, ucizând câţiva sălbatici, pe părinţii micuţei Carmen.

Cum în mâinile Tabaskilor rămăseseră prizonieri doi marinari, tinerii hotărâră să-i salveze. Apoi vor urma coborând fluviul până unde el se uneşte cu Amazonul, sperând să găsească vreun vapor care să-i ducă la mare.

De acolo, părinţii lui Carmen s-ar fi înapoiat cu fetiţa la Bahia. Hotărâră să facă o cercetare spre a vedea unde sunt sălbaticii.

Riao plecă în recunoaştere şi se întoarse, alergând, după o jumătate de oră, povestind:

— Tabaski au mutat satul lor în interior. Nu mai sunt lângă râu! Sunt acum într-o savană dincolo de valea cea mare.

După o scurtă consfătuire, cercetaşii hotărâră să se îndrepte cu toţii într-acolo.

Când ajunseră într-un loc de unde se vedea toată valea, văzură vreo treizeci de case, făcute din crăci şi frunze, care se aliniau până în pădure.

Vreo sută de indigeni şedeau în semicerc în jurul a doi stâlpi, de care se vedeau legaţi cei doi marinari.

Patru Tabaski uriaşi şedeau în picioare, cu un tomahawk în mână în faţa nenorociţilor.

— Întâi îi torturează şi apoi îi ucid – zise Marius. Mii de pipe! Asta nu pot s-o permit!

Raimondo zise calm:

— Marius, tu ocheşti călăul din dreapta. Tu, Jan Bart, pe al doilea. Voi, Zomba şi Riao pe ceilalţi doi. Eu voi izbi pe individul acela din faţă care mi se pare că e şeful. Una, doua, trei!

Distanţa nu era mare, ţinta era nemişcată şi toate loviturile ajunseră la destinaţie.

Şeful şi cei cinci călăi căzură.

În sat tumultul fu de nedescris. Indigenii ştiau că numai albii au arme de foc şi se îngrozeau de ele.

— Să profităm de panică! ordonă Raimondo. Să liberăm prizonierii. Ceilalţi rămân cu dumneata, domnule Rodriguez, zise Romanul către tatăl lui Carmen.

Cei trei cercetaşi alergară cât putură mai repede, urmaţi de Flip care lătra furios.

Într-o clipă, sărind în mijlocul mulţimii îngrozite, Raimondo şi Jean Bart tăiară lianele care legau pe prizonieri în timp ce Marius cu revolverul trăgea în indigenii cei mai apropiaţi, în timp ce Zomba şi

Riao făceau gol în jurul lor cu securile.

Dar în acel moment din colibe ieşiră alte grupuri de Tabaski şi aceştia erau înarmaţi cu suliţe şi arcuri.

— Retragerea generală! comandă Raimondo.

În mai puţin de o clipă cei şapte oameni urcară dealul.

Dar marinarii trebuie să fi fost tare slăbiţi de vreme ce râmaseră înapoi.

Zomba îi apucă de braţ, ajutându-i să suie.

Un nor de săgeţi zbură prin aer. După panica primului moment, văzând ce puţini sunt duşmanii, Tabaski, înfuriaţi şi lacomi de a pune mâna pe armele albilor, porniseră cu toţii la atac.

Când ajunseră în vârful dealului, fugarii traseră cu puşcă.

Opt indigeni căzură.

Pentru un moment antropofagii se opriră.

Dar femeile, ca turbate, încurajau pe luptători.

— Foc! Foc!

Alţi sălbatici căzură.

Dar valul asediatorilor suia mereu, ameninţător.

Albii trebuiră să se oprească o clipă spre a încărca, puştile. Această oprire fu fatală. O săgeată lovi în frunte pe unul din marinari care căzu pe spate.

Al doilea avu gâtul străpuns de o suliţă.

Între timp, Jean Bart primi o lovitură la ceafă şi căzu.

Raimondo şi Marius fură doborâţi de vreo şase sălbatici. Dar Milanezul, cu o sforţare supremă, reuşi să se libereze şi se aruncă la vreo câţiva paşi spre a pune în aplicare o teribilă idee care îi trecuse prin minte.

În cartuşiera sa, ţinea un cartuş de dinamită, pe care îl păstrase cu grijă prin toate aventurile.

Sărind înapoi, sfărâmă cu securea craniul unui Tabask mai apropiat şi strigă:

— Jean Bart! Raimondo! Atenţie! Trântiţi-vă la pământ!

Cei doi cercetaşi care se luptau cu sălbaticii – Jean Bart, îşi venise repede în fire – se trântiră la pământ, nemişcaţi, spre marea mirare a Tabaskilor.

Marius azvârli cartuşul, cu fitilul aprins, în grupul compact al antropofagilor care ajunseseră pe coama dealului.

Trecură câteva clipe.

Sălbaticii în mijlocul cărora căzu proiectilul, îl priveau fără să înţeleagă nimic, apropiindu-se cu toţii să vadă mica flacără care fâşia arzând frumos.

Ignoranţa aceasta le fu fatală. O groaznică detunătură se auzi. Vreo cincizeci de Tabaski zburară în aer şi fură sfârtecaţi, membrele lor sângerânde căzând peste cei rămaşi în viaţă.

Răniţii începură să urle îngroziţi. Şi spaima fu de nedescris.

Crezând că trăsnetul căzuse asupra lor, se lăsară să cadă în vale, rostogolindu-se, unii peste alţii, într-o învălmăşeală îngrozitoare. Cei câţiva sălbatici care mai înconjurau pe Marius fură ucişi de schije şi restul cu lovituri de secure.

Corpurile lor serviră de pavăză pentru cercetaşi care scăpară neatinşi.

După un sfert de oră de goană nebună ajunseră la local unde lăsaseră şalupa.

Se îmbarcară într-o clipă.

Din fericire, timpul şi curentul erau favorabile şi soarta îi ajută să ajungă cu bine în Amazon unde găsiră un vaporaş american unde fură primiţi frăţeşte.

Căpitanul promise căi va duce pe Amazon, până la mare şi de acolo la Bahia, unde Rodriguez şi ai săi se va opri, după ce îşi va fi luat rămas bun de la salvatorii lor.

CAPITOLUL II.
În „Quebrada”.

Rămasul bun fu emoţionant. Cercetaşii voiau acum să suie râul Colorado până la gurile sale şi de acolo să exploreze! Contra forturilor care sunt, ca să zicem aşa, anticamera Cordilierilor Anzilor.

Îi regăsim acum în plin munte.

Traversarea Anzilor este, sub orice latitudine, lucru foarte greu şi periculos.

Nu există un drum practicabil între Atlantic şi Pacific şi cărările şerpuitoare, pe lângă prăpăstii fără fund, se străbat pe spinare de catâr. Cu toată prudenţa proverbială a acestui animal, drumul e foarte periculos.

Simt peste tot torente, poduri naturale sau podeţe făcute din scânduri grosolane puse transversal.

Oamenii trec pe sus şi catârii pe jos, înot.

Într-un defileu infernal, numit quebradas, mergeau, dis de dimineaţă, pe o frumoasă zi de vară, cercetaşii noştri cu Zomba şi Riao, întovărăşiţi de câinele Flip.

Încet, încet, cu nespusă greutate, urcau spre un pisc care de jos, li se păruse inaccesibil.

— Mii de pipe! Aş vrea să fiu tras în ţeapă dacă vom izbuti să ieşim din infernul acesta! zise Milanezul nervos.

Jean Bart începu să râdă:

— Pregăteşte-te de supliciu, Marius! Oricât de păcătos e drumul acesta, e un drum şi tot ne va duce undeva.

— Adevărat! zise Raimondo.

Apa asta de jos provine dintr-un izvor şi acest izvor trebuie să se găsească într-o coastă de munte! Când vom ajunge la izvor, vom vedea!

— E trecătoarea Antuco, la 2500 metri înălţime, la 36” 50’ de longitudine sud – declară Jean Bart! – aşa precizie mai zic şi eu, glumi Marius. Dar, ai putea să ne spui, maestre geografic, la ce înălţime suntem noi acum?

Jean Bart ridică din umeri.

— Acum n-aş putea spune. Când vom fi în vârf, va voi spune!

Se auziră râsetele abisinului şi indianului care precedau pe cercetaşi, spre a găsi urmele potecii. Flip era înaintea tuturor. Câţiva indieni întâlniţi spuseră lui Riao că vor da curând peste o potecă pe care o foloseau conducătorii de catâri care făceau drumul între Argentina şi Chile.

Brusc tinerii se opriră.

Zomba scoase strigătul său de alarmă:

— Yauiiiiii!

Cercetaşii puseră mâna pe carabine şi se ascunseră după stânci, pentru orice eventualitate.

— Hug! Hug! Hug!

Riao venea alergând.

— Cee?

— De sus, coboară mai mulţi oameni. Au catâri şi cai cu multă încărcătură.

— Ei bine şi ce e cu asta? Vor fi negustori paşnici…

— Nu, nu, sunt armaţi.

Raimondo întrebă:

— Armaţi, în ce chip?

— Carabine, cuţite, revolvere…

— I-ai văzut de aproape?

— Da.

— Câţi sunt?

— Vreo trei zeci.

— Cred că sunt negustori sau chiar contrabandişti – a zis Raimondo – dacă au atâta bagaje. Nu e deci nici un pericol.

— Ar mai putea fi şi bandiţi din Argentina care au furat catârii încărcaţi de prin Chile – observă Riao.

— Dar pe unde mergea atâta lume? Erau pe vreo potecă mai largă?

— Da, tocmai pe aceia pe care am văzut-o că începe şi suie spre vârf.

— Da! Acum am priceput. Haidem înainte. Vor trece în drumul lor fără să ne vadă.

— Adevărat! Atunci Riao, de ce ne-ai alarmat? Erai de ajuns să stai acolo, să-i aştepţi.

Indianul zâmbi şiret:

— Stăpâne, te-am înştiinţat pentru că, spre a ajunge în Chile, ne-ar sta mai bine călare pe catâri decât pe picioare…

— Ah! Te-nţeleg! zise Jean Bart. E o minunată idee! Haide, să începem tratative spre a avea şi noi animale de povară; dacă vom avea de-a face cu bandiţi, vom şti să ne apărăm!

Marius, care ştia spanioleşte, alergă înainte cu Riao, în timp ce Zomba cu ceilalţi, formau rezerva în caz de primejdie.

Marius puse mâna pe mânerul revolverului şi urmă liniştit. Pe Riao.

Sus le puteau vedea bine urmele patrupezilor.

Se auzea şi ţăcănitul potcoavelor cu cuie, pe cărarea care şerpuia printre mici tufişuri care o ascundea din când în când.

Vreo zece minute Marius şi Riao urcară fără greutate şi, în cele din urmă văzură spinările ultimilor cai.

Atunci Marius se aşeză în mijlocul potecii şi agitând pălăria, scoase

un strigăt ascuţit.

Călăreţii, care erau în coada trupei, se întoarseră şi puseră mâna pe carabină.

Marius, agitând pălăria, se înalţă fără să pună mâna pe arme şi strigă în spanioleşte:

— Amici! Vrem să tratăm o afacere cu voi.

Oamenii dădură un fluierat şi se opriră.

Marius văzu o duzină de oameni venind spre el.

Erau îmbrăcaţi ca nişte bandiţi de frontiere şi aveau arme strălucitoare, bine ţinute.

Marius observă totul într-o clipă ş crezu că sunt bandiţi care, pentru moment, păreau oameni de treabă.

— Suntem cercetaşi italieni. În excursie.

Marius zise:

— Nu avem cai şi am fi fericiţi să posedăm. Va rugăm să ne vindeţi, daca vreţi câţiva din caii voştri, sau chiar catâri.

Doi din indivizii mai apropiaţi, cu care vorbise, schimbară o ochire. Unul din ei, mai înalt, părea capul.

Înaintă, întinse mâna lui Marius şi îi răspunse:

— Băiatul meu, eşti tânăr, îndrăzneţ şi îmi, placi. Fi binevenit. Dar unde sunt tovarăşii voştri?

Marius nu răspunse ci puse două degete în gură. Scoţând un fluierat ascuţit.

Amicii ieşiră de după tufişurile unde se ascunseseră.

Flip le luase înainte, lătrând.

Milanezul îi prezentă.

— Eu sunt Mariano Pomez, negustor şi conducător de caravană. Unde vă duceţi? Nu sunt un brigand şi puteţi să-mi spuneţi. Dacă vă pot zi de folos cu ceva aş fi bucuros.

Milanezul răspunse:

— Mergem în Chile. Am vrea să traversăm o parte din Cordilierii Anzilor şi să explorăm aceste regiuni care ne par pitoreşti şi bune de vânătoare, judecând după animalele ce ne ies din când în când în cale.

— Foarte bine. Dar nu vă sfătuiesc să luaţi cai. Catârii simt mai buni. Sunt mai rezistenţi şi mai adaptaţi la munte. Caii noştri sunt buni pentru câmpie şi ne ducem să-i vindem în Argentina. Dacă aveţi încredere în noi, vă voi da cele mai bune animale. Câte vă trebuie? Sunteţi cinci, văd eu, dar poate vă mai trebuie un catâr pentru a purta vânatul pe care îl veţi ucide?

— Tocmai. Ne încredem în experienţa voastră.

Repede, Mariano Pomez dădu nişte ordine.

Fu o mare mişcare de animale pe potecă.

Fură conduse în faţa cercetaşilor cinci frumoase animale, în părul

lucios, cu membrele fine şi nervoase.

Apoi un catâr ca animal de povară.

Mariano o ceru pentru toţi o sumă care păru modestă cercetaşilor.

Jean Bart, după ce încheie afacerea, întrebă oarecare informaţii geografice folositoare pentru orientare.

CAPITOLUL III.
Urmele de sânge.

Cercetaşii încălecară, după ce încărcară catârul cu bagajele pe care până atunci le purtaseră în spate.

Se despărţiră prieteneşte de Mariana Pomez pe care îl socotiră un gentilom.

Caravana luă drumul spre Argentina coborând o vale pe o cărare mai bună decât aceia pe care trebuia s-o folosească cercetaşii spre a ajunge la Antrico.

Aceasta trecea prin zone pustii şi pe marginea prăpastie!

Dar catârii obişnuiţi, puneau cu grijă piciorul pe pământul stâncos, mergând sigur.

Astfel călătorii puteau să vorbească liniştiţi, călare, fără să se mai preocupe de punctul unde puneau piciorul.

Animalele mergeau singure, fără să le conducă nimeni. Se cunoştea că ştiau bine drumul.

La coborâre Quebrada se îngusta.

La un punct, drumul mergea pe marginea abisului formând un fel de tăietură în stâncă având într-o parte peretele uriaş care se suia vertiginos spre cer.

Jos, aburul care ieşea din râul ce curgea în prăpastie, forma un nour alb în care soarele juca colorile curcubeului.

Deodată un strigăt al lui Riao atrase atenţie generală.

— Hug! Hug! Hug!

Indianul care o luase înainte se oprise brusc şi, aplecat pe şea, privea pământul.

Cercetaşii zoriră caii ca să-l ajungă mai repede.

Fură stupefiaţi văzând lucrul ce oprise pe indian.

Pe, cărare se vedea o baltă de sânge proaspăt, încă necoagulat şi urme roşii urmau pe stâncă.

Părea că e locul de unde o fiinţă care pierdea mereu sânge placase mai departe.

Cei trei cercetaşi observau în tăcere.

Apoi Jean Bart zise:

— E imposibil ca aceste urme să provină din banda care a trecut pe aci adineaori! Acum sângele ar fi trebuit să fie coagulat. Urmele în loc să suie, coboară.

— Dar atunci de un de vin? Poteca e strânsă între munte şi prăpastie; de la stânga şi de la dreapta nu a venit nimeni. Fiinţa care a pierdut acest sânge nu poate veni decât de jos. Deci era înaintea noastră. Trebuie şa fi fost ascunsă.

— Foarte bine, dar astea nu sunt decât supoziţii şi e inutil să stăm aci să facem ipoteze…

— Mii de bombe! Asemenea urme de sânge nu-mi spun nimic, bun! Însemnează sau moarte, sau delict!

Zomba şi Riao o luaseră înainte pe potecă continuând să observe terenul.

Flip mirosea pământul, sforăind. Cercetaşii îi urmară ţinând de căpăstru catârii pe care Zomba şi Riao îi lăsase înapoi.

Timp de o jumătate de oră nimeni nu vorbi.

Urmele slăbeau din ce în ce.

— Yayaya! Yauiiiiii!

La strigătul lui Zomba se auzi imediat şi acela al indianului.

— Hug! Hug! Hug!

— Oh! Au descoperit ceva!

— Să alergăm!

După câteva clipe ajunseră pe cei doi, care, în genunchi pe marginea poteci, trăgeau cu ambele mâini ramurile unui tufiş.

Tufişul era aproape frânt şi se vedea un om trântit acolo care părea mort sau leşinat.

— Ridicaţi-l de acolo! ordonă Raimondo.

Riao şi Zomba. Traseră de haina necunoscutului şi descoperiră o mare pată de sânge pe piept.

Îi desfăcură cămaşa.

Sub clavicula stângă se vedea o rană întinsă.

Omul părea mort.

Jean Bart se dădu jos din şea şi îl asculta.

— Inima nu mai bate. Desigur e mort.

— Misterios lucru! Cum a putut ajunge până aci?

— Şi apoi, cum s-a aşezat aci? Slăbit cum era, nu era posibil să fi venit singur. Dacă Zomba şi Riao n-ar fi dat frunzişul la o parte nu sar fi văzut nimic.

— Ciudat! zise Jean Bart. Poate a fost târât de cineva, care apoi l-a aruncat în tufiş? E de nelămurit. Dar cum omul e mort şi nu mai putem face nimic pentru el, n-avem altceva de făcut decât să ne vedem de drum.

Raimondo ordonă să se pună cadavrul la locul său.

— L-au găsit acolo, acolo să rămână Nu e treaba noastră.

N-avem nimic cu caravana lui Mariano Pomez şi nu am avea cum să reconstituim crima…

— Nu, nu, nu-mi pare aşa ceva! După haine şi fizionomie mi se pare ca mortul e de altă rasă.

— Asta e sigur! afirmă Jean Bart.

— Atunci, înainte!

Cadavrul fu pus la locul său; de altfel urmele de sânge se terminau

acolo şi nu mai era nimic suspect prin împrejurimi.

Cercetaşii vorbeau mergând despre strania întâmplare. Omul sau oamenii care aduseseră cadavrul până acolo trebuiau să fie aproape.

Urmele erau prea recente!

Raimondo zise:

— Dacă sunt pe jos îi ajungem repede.

După ce merseră câtăva vreme în tăcere Romanul voi să întrebe pe Zomba şi Riao.

— Ce credeţi voi de asta?

Cei întrebaţi se opriră.

Zomba zise cel dintâi:

— Mulţi oameni au trecut pe aci, pe jos. Au fost Araucani. Riao cunoaşte urmele lor. Araucanii poartă încălţăminte specială.

Riao, întrebat cu privirea, răspunse:

— Urmele se disting bine pe pământ şi nu ne înşelăm E vorba de indieni independenţi zişi Araucani.

— Foarte bine. Să mergem mai departe – zise Raimondo.

Dar purtarea lui Flip era ciudată şi cercetaşii o remarcară.

Se apleca mereu peste abis şi parcă cerceta ceva, rămânând înapoi.

— Ce dracu vede câinele ăsta? zise Marius.

Raimondo dădu ordin ca doi să rămână la ariergardă şi să observe cu atenţie gesturile inteligentului căţel.

Era amiază când descoperiră un loc minunat de odihnă.

CAPITOLUL IV.
O masă copioasă.

La dreapta potecii se deschidea un spaţiu larg, ferit de munte, aşezat tot pe marginea prăpastiei în fundul căreia mergea torentul. Stânca făcea un semicerc, spre Est, coborând spre munţii Patagoni.

Cei trei cercetaşi puteau, de acolo, să domine drumul parcurs şi locul unde cărarea se bifurca şi unde întâlniseră caravana.

Părea foarte departe şi abia se mai vedea cu ochiul liber.

Munţii păreau că coboară unul din altul, iluminaţi de soare.

În depărtare, printre norii diafani se zărea câmpia patagonă cu firul argintit care era Colorado, marele său argentinian.

Jean Bart socoti că trebuiau să se găsească la vreo o mie opt sute de metri.

Cercetaşii, după ce legară de stânci, animalele, începură preparativele de masă.

În saci aveau unelte de bucătărie; proviziile constau din iepuri, dropii şi alte pasări ucise pe drum.

Zomba avusese grijă, când dăduse de un izvor de apă să umple toate bidoanele.

— Ne lipsesc condimentele şi legumele, zise Zomba.

Jan Bart îl consolă:

— Nu auzi murmurul unei mici cascade, aproape de noi? De obicei, în vecinătatea acestora cresc ierburi comestibile. Mai ales un fel de salată sălbatică, foarte gustoasă.

— Mi se pare că am văzut şi un fel de sparanghel sălbatec – adăugă Raimondo.

— Minunat! Haidem să le căutăm în timp ce eu pun apa la, fiert.

Găsiră un loc cu o vegetaţie luxuriantă.

Arbori de toate formele şi dimensiunile creşteau în abundenţă, legaţii unii de alţii cu liane şerpuitoare şi pline de frunze uriaşe.

Din această pădure în miniatură ieşea un susur de apă limpede şi se auzeau ciripitul numeroaselor păsărele.

Pe marginea cascadei găsiră o cantitate suficientă de salată, o specie a regiunii aceleia, pe care o cunoştea bine Riao.

Mai încolo găsiră o altă iarbă comestibilă, care aducea la gust cu tarhonul.

Găsiră şi cuiburi de pasări.

— Opt ouă!

Mari ca ouăle de găină. Ce or fi? Nu putură să afle de ce erau. Erau pătate cu roşu închis.

— Nu importă cărui animal îi aparţine, dacă sunt bune de mâncare,

zise Jean Bart.

— Marius ne va face ceva bun din ele! Na! Mi-a venit o idee!

— Ce anume? întrebă Ligurul.

— Cascada n-o avea şi ceva înăuntru?

— Peşti?

— Da, peştişori mici, dar care fripţi sunt delicioşi. Parcă spunea Marius de o mâncare de ouă cu peşte, ceva – zicea el – grozav! Dacă am pescui puţin?

— Dar cum? N-avem nici o unealtă.

După o cercetare amănunţită văzură că apa cascadei ducea într-un conduct strâmt.

Nu era greu de astupat acel mic lac, care avea şi o alta ieşire se putea goli şi prinde peştele rămas înăuntru.

Executarea planului nu dură mult.

Cu pământ şi cu muşchi, canalul fu închis.

Îl goliră şi peştişorii rămaşi formau o grămadă respectabilă.

Cei doi cercetaşi îşi umplură pălăriile şi se înapoiară la Marius cu ierburile şi peştişorii.

Marius îi primi cu entuziasm.

— Mii de milioane de pipe! De unde naiba i-aţi luat – zise el vesel.

Jean Bart întrebă.

— Dar, Zomba? Riao? Nu s-au înapoiat încă?

— Nu, dar nu fi îngrijorat. Dacă Zomba nu scoate strigătul său de război şi Riao pe al său, dacă Flip nu latră, înseamnează că totul e în regulă. Să pregătim masa şi pentru ei! N-am văzut un loc mai frumos ca acesta, bun de odihnă! Cu un gest larg arătă frumoasa panoramă.

Raimondo şi Jean Bart arătară pălăriile cu peşte lui Marius şi ouăle.

— Ia ghiceşte ce avem?

— Aha! râse Marius – bine, veţi vedea ce veţi mânca peste o oră.

Raimondo şi Jean Bart se priviră râzând:

— Ţi-am spus eu?

— Mă rog, ce meniu avem azi?

Marius răspunse:

— Primul fel… A propos, aveţi ceva verdeaţă? Ah da, văd. Ei bine, mâncare de pasăre… Apoi friptură de pasăre eu cartofi.

— Cartofi? De unde ai găsit?

— Dar ce dracii sunt ridichile astea? Eu le zic cartofi? Ce-mi pasă cum le zic, dacă sunt bune de mâncare.

— Al doilea fel de mâncare cu orez.

— Orez?

— Da! Zomba a găsit câţiva pumni în fundul sacului. L-am spălat şi curăţat de ţi-e mai mare dragul. Felul al treilea, friptură de peşte cu un pic de rom de Jamaica căruia îi dam foc.

— Ei, haide de rom! De unde rom?

— Ce are a face! Coniac! Tot aia e!
Toţi râseră de glumele lui Marius.

CAPITOLUL V.
Şeful indian.

Dar râsul cercetaşilor se opri la jumătate.

Tinerii săriră în picioare, atenţi. În munte răsunase strigătul de război al lui Zomba:

— Yaya! Yauiiiii!

Pregătirea mesei fu imediat întreruptă şi cercetaşii puseră mâna pe carabinele lor.

Dar alarma fu de scurtă durată. Flip apăru în galop, urmat de Riao care alerga tot aşa de repede ca şi câinele.

Figura indianului nu exprima nici groază, nici nelinişte, nici furie.

Cercetaşii îi ieşiră înainte.

Flip dădea bucuros din coadă în timp ce Riao zicea:

— Stăpâne, cred că am dezlegarea, măcar în parte a misterului.

— Vorbeşte!

— Am găsit urme pe nisip, în fundul Quebradei. Araucanii sunt pe o pistă de război şi au trecut în şir pe poteca din fundul văi. Ei au ucis pe omul de ieri. Pe malul râuleţului am găsit o pereche de ghete însângerate şi cred că sunt Araucane. Pe trunchiul unui pom, ca o ameninţare sau anunţare, au vârât până la prăsele, însângerat, un pumnal Araucan.

— Dar de unde ştii că sunt Araucani?

— După urma încălţămintei. Nu mă pot înşela. Deci ei au ucis pe omul acela şi l-au ascuns în tufiş, ca să nu fie găsit prea devreme. Apoi s-au coborât de vale.

— Sunt mulţi? întrebă Marius.

Riao răspunse fără să ezite:

— Nu. Zomba şi cu mine credem că trebuie să fie douăzeci, treizeci cel mult.

— Pe jos?

— Da. Nu au nici un fel de animale căci nu le-ar putea scoborî prin prăpăstiile pe unde le-am găsit urmele.

— De ce ai venit singur?

— Zomba mă urmează, dar el atât de puternic în câmpie, nu are agilitatea mea printre stânci.

Negrul apărea şi el.

Cercetaşii rămaseră o clipă pe gânduri.

Apoi discutară.

Araucanii trecuseră, uciseră un om, ceea ce era treaba lor. Nu trebuia să se bage ei în afaceri străine.

Jean Bart se informă de la Riao asupra acestor neam de indieni.

Riao explică:
— Sunt puternici, de statură mică, cu nasul acvilin. Sunt foarte războinici. Acei de la munte sau aproape toţi independenţi. Dacă sunt lăsaţi în pace nu atacă cei dintâi. Afară numai dacă n-au nevoie absolută de a face prizonieri sau de a captura animale de povară. Atunci n-au nici un scrupul, trebuie să mărturisesc şi sunt neînduplecaţi. La început caută să se folosească de şiretenie, apoi întrebuinţează forţa. Sunt de o perfidie fără pereche.
— Bine! conchise Raimondo. Daca ne lasă în pace, îi lăsăm şi noi. Să ne vedenie de masa noastră şi să-i lăsăm în plata Domnului…
Masa fu preparată într-o oră. Aşternură pe jos, în loc de feţe de masă puseră foi mari pe jos de la o plantă din apropiere şi, pe farfurii de metal fură distribuite mâncărurile belicoase care formau extraordinarul „meniu” al lui Marius.
Atunci se desfăşură prânzul luculean şi toţi se întreceau în elogii pentru minunatele bucate preparate de geniul lui Marius. După masa toţi se întinseră spre a se odihni puţini şi a face o digestie convenabilă.
Deodată Flip începu să latre dând nervos din coadă.
Cercetaşii priviră în direcţia încotr-o latră câinele.
Văzură apărând nişte indivizi de un aspect ciudat.
Cei cinci călători săriră în picioare, punând mâna pa carabine.
Riao strigă câteva cuvinte într-o limbă necunoscută cercetaşilor, la adresa celor noii sosiţi.
Unul din aceştia ridică mâna dreaptă, o agită în aer cu cele cinci degete deschise şi răspunse cu exclamaţii guturale.
Cele două grupe se priviră în tăcere.
Oamenii din şirul indian se aliniară unul după altul în faţa cercetaşilor.
Erau douăzeci şi patru.
Nu mai era nici o îndoiala că erau Araucani aşa cum îi descrisese Riao. Erau îmbrăcaţi după vechiul port al naţiunii lor, aveau pene de vultur pe cap şi pieptul acoperit cu desene colorate. Purtau pantaloni de piele.
În picioare aveau un fel de încălţăminte specială, folosită numai de ei.
La brâu aveau câte un mare revolver american, în locul obişnuitului lor tomahawk.
Câţiva dintre ei avea pe umărul stâng, atârnată cu o curea, o secure.
Toţi aveau în mână câte o carabină.
Figura le era oribil tatuată – un tatuaj simplu făcut cu colori ţipătoare – care le dădeau un aspect îngrozitor; ochii lor negrii şi vioi avea o fixitate supărătoare.

Dar cercetaşii văzuseră atâtea figuri grozave în viaţa lor aventuroasă!

Nu se mai speriau ei de tatuaje ori cât de teribile ar fi fost!

Aşteptau deci cu sânge rece, ţinând liniştiţi armele în mână, urmărea pe care avea s-o ia ciudata întâlnire cu ceata de indieni.

CAPITOLUL VI.

Hoţii din Chile.

Dar unul dintre Araucani, de odată, acel care ridicase braţul drept, păşi încet spre platformă.

Apoi se opri.

Puse dreapta pe frunte şi stânga pe inimă: se închină adânc, se ridică şi veni spre cercetaşi.

După părul său cărunt şi după seriozitatea figurii sale, se putea uşor deduce că era şeful trupei sau şeful unui trib.

Ridică braţul şi întinse mâna cu degetele spre cer, zicând:

— Spiritul cel mare să-mi dea priceperea necesară spre a mă putea exprima într-o limbă care nu e a mea şi să pot sta de vorbă cu tinerii albi întâlniţi în munte.

Vorbise spanioleşte, deşi cu oarecare greşeli şi cu un accent bizar şi gutural.

Marius care cunoştea mai bine ca toţi această limbă, (de oarece avea o mare uşurinţă să înveţe limbile străine) făcu. Un gest de înţelegere.

Şeful se închină adânc în faţa lui apoi rămase nemişcat şi tăcut într-o ţinută mândră.

Riao şopti la urechea lui Marius.

— Te consideră, stăpâne, ca pe şeful nostru. Trebuie să răspunzi tu acum. Dacă nu vorbeşti, el nu mai deschide gura.

Marius înţelegea repede situaţia. Cu perfectă seriozitate, imita gesturile şi mişcările pe care le văzuse făcându-le indianul când se suise pe platformă.

Puse o mână pe frunte, alta pe inimă, se înclină, ridică dreapta.

— Marele spirit a îndemnat fericit pe tatăl meu indian, deoarece eu, abia demn să-i fiu fiul său, l-am înţeles foarte bine. Tatăl meu să binevoiască să vorbească! Urechile mele vor asculta şi limba mea va tălmăci fraţilor mei vorbele.

O expresie de satisfacţie se citi pe figura rigidă a indianului.

Reluă:

— Nu e în obiceiul acelora din ţara mea să înceapă vorba cu străinii înainte de a se fi asigurat de intenţiile lor paşnice. Întreabă deci pe tinerii albi dacă vor să fumeze cu noi pipa de pace.

Marius răspunse imediat:

— Vom fi foarte onoraţi să fumăm pipa de pace în tovărăşia tatălui nostru indian. Dar nu ai vrea să spui numele? Al meu e Marius. Tovarăşii mei albi se numesc Raimondo şi Jean Bart. Aceştia sunt Zomba Africanul tovarăşul nostru de aventuri de atâta vreme. Acesta e Riao Indianul, amicul nostru mai de curând. Noi suntem trei cercetaşi italieni, dar tatăl meu ştie că cercetaş însemnează tânăr de valoare, îndrăzneţ, iubitor de aventuri.

Arucanul ascultase impasibil vorbele lui Marius.

— Eu sunt şeful araucanilor liberi din munte! – zise – şi numele meu este Cioc de vultur. Îmi spune aşa pentru că atunci când prind o pradă nu-i mai dau drumul. Dacă e un duşman, va expira în mâinile mele! Dacă e un amic nimic nu poate sfărâma prietenia pe cară i-o port.

— Ei bine – zise Lombardul – cei trei cercetaşi italieni vor fi veseli să facă pact de prietenie cu liberii Araucani.

În timp ce şeful se înapoia spre ai săi ca să-i pună la curent, cercetaşii, Zomba şi Riao vorbeau încet între el.

La un semn al lui Cioc de Vultur indienii veniră să se aşeze în semicerc în jurul lui.

Cellalt semicerc era format din cei cinci călători, care se aşezară şi ei jos.

Cioc de Vultur se aşeză lângă Marius pe care îl considera ca pe un şef, egalul său.

Într-un săculeţ ce-l avea la brâu scoase o lungă pipă subţire, făcută dintr-o piatră vârâtă într-un tub.

Puse acolo tutun, îl aprinse cu amnarul şi prezentă lui Marius pipa pacifică.

Lombardul cunoştea obiceiurile indiene spre a şti ce avea de făcut.

Trase un fum şi trecu pipa lui Raimondo, care era lângă el.

Raimondo îl imită, trecând-o lui Jean Bart, care o trecu lui Zomba şi acesta lui Riao.

Acest rit al prieteniei se îndeplini în tăcere.

Chiar şi Flip şedea liniştit deoparte şi privea curioasa scenă.

Înainte de a se isprăvi tutunul, pipa prieteniei făcu de trei ori înconjurul asistenţei.

Când, după a treia oară, se înapoie la Cioc de Vultur, acesta aspirând fumul, scutură cenuşa pe cizma sa şi punând pipa în geanta de unde o scosese, îşi atinse fruntea şi pieptul, cu mâna şi se întoarse spre italieni.

— Securea războinică e de-acum îngropată între noi – zise – suntem amici şi sângele nostru nu va trebui vărsat decât pentru o cauză comună. Fraţii mei albi pot vorbi acum cu toată încrederea: urechea va asculta, inima va înregistra şi toate puterile noastre se vor sili să vă fie de folos. Marius răspunse:

— Eu şi tovarăşii mei mulţumim cu efuziune marelui şef Cioc de

Vultur pentru bunele sale cuvinte. Şi noi ni le săpăm în fundul inimii.

Şi fiind că suntem amici, întrebăm pe Cioc de Vultur cam se găseşte pe acest drum care de obicei nu e bătut de cât de cărăuşii argentinieni sau de contrabandiştii care fac naveta între Chile şi Argentina.

Tinerii observară pe şeful araucan.

Văzură în ochii săi strălucind un fulger de ură şi buza sie jos îi tremura de mânie.

Dar îşi reţinu expansiunea sentimentelor care îl agitau şi răspunse zâmbind:

— Tinerii mei fraţi vor fi satisfăcuţi. Poate au observat pe drum urme de sânge? Poate au descoperit, după un tufiş, un cadavru care li s-a părut suspect?

Marius avu o uşoară tresărire. Zise simplu:

— Va să zică ne-aţi văzut când mergeam pe cărare când am descoperit omul ucis?

— Da. Câţiva dintre noi au spionat pe fraţii albi, neştiind dacă sunteţi duşmani sau prieteni.

— Foarte bine. Dar ştiam şi că urmele de sânge nu provin numai de la cadavrul găsit ci de la o luptă dusă de fraţii noştri indieni, care sunt aici de faţă.

Şeful zâmbi.

— Negrul şi indianul au urmărit pista şi au găsit pumnalul şi încălţămintea…

— Într-adevăr, dar misterul a fost numai în parte lămurit. Cioc de Vultur nu vrea să ne explice restul? Nu e o simplă curiozitate; e dorinţa noastră de aventurieri de a lămuri cele mai mici lucruri, de unde pot să se ivească pericole mari.

Cioc de Vultur privi cu admiraţie pe tânărul care vorbea ca un om matur.

— Tânărul meu frate are înţelepciunea celui mai bătrân sfetnic al nostru; voi vorbi deci ca în faţa unui vechi şef demn de toată încrederea.

Cu gesturi încete şi solemne, şeful povesti:

— De patru luni suntem în expediţie de război contra Patagonilor din câmpia Argentinei care au venit în munţii noştri să ne asedieze. În vreme ce erau în tabăra noastră, am primit printre noi doi oameni cu faţa albă, doi chilieni numiţi Paucanos şi Picos, am fost însă trădaţi de aceşti doi nemernici. A doua zi după ce i-am primit ca pe nişte fraţi, am găsit trei de ai noştri, care făcuseră de pază în noaptea aceia, asasinaţi mişeleşte cu pumnalele în spate. Toţi caii noştri şi toţi catârii noştri ne fuseseră furaţi! Cei doi chilieni dispăruseră. Ne-am pâs imediat în urmărire şi le-am găsit urma Am aflat că vânduseră animalele noastre la şase argentinieni. Dar nu i-am putut descoperi.

Tribul lui Cioc de Vultur e compus din oameni de valoare şi curajoşi în care sentimentul de răzbunare nu se stinge până la moarte! Războinicii noştri au jurat răzbunare sufletului celor trei Araucani asasinaţi pe capul celor trei văduve care, blestemau cu urlete îngrozitoare! Paucanos şi Picos fură ajunşi de ai noştri, la câţiva paşi de graniţa argentiniana unde Araucanii independenţi nu pun piciorul. Unul din ei, s-a împiedicat şi a căzut; altul se azvârli în quebrada, cu riscul de a-şi rupe oasele. Chilianul căzut fu prins şi ucis cu un pumnal.

Araucanul se opri.

CAPITOLUL VII.
Vendeta.

Cercetaşii se priviră.

— Când omul a fost ucis – relua Marius – voi laţi ascuns după un tufiş.

— Da.

— De ce?

Cioc de Vultur avu un surâs fin şi explică:

— Obiceiurile noastre cer ca, atunci când am prins inamic sau duşman de oarecare importanţă, cum ar fi de pildă un duşman alb, trebuie să-i păstrăm scheletul atârnat în faţa cortului unui şef. Tufişul după care fusese ascuns Paucanos aparţine unei specii de plantă ale cărei rădăcini hrănesc nişte furnici roşii, mici dar foarte prolifice. Fiecare cuib conţine o unitate de asemenea bestii. Ele rod cărnurile, fie de animale fie de oameni cu o extremă voracitate şi cum sunt numeroase, în câteva zile reuşise să albească repede un schelet de om. Când treaba lor e isprăvită şi pe individ nu mai rămâne o fărâmiţă de carne sau de vestminte, osatura rămâne complet curăţată, albă ca varul, strălucitoare şi oasele se ţin unele de altele deoarece aceste furnici respectă cartilajele. Noi am hotărât să poposim chiar în acest loc, ales acum de voi, spre a aştepta ca scheletul să fie bine curăţit de furnicile morţii. Apoi am fi luat uşor scheletul curăţit deoarece tufişul ales de noi nu e prea departe.

— Explicaţia este clară. Mii de pipe! zise Marius înseninat. Dar cellalt asasin a fugit?

— Da! Picos e mare şiret şi cunoaşte minunat regiunea în care ne găsim. Desigur că a găsit prin numeroasele scorburi aflate prin stâncile din împrejurimi vreun ascunziş sigur şi stă acolo până se va asigura că noi am renunţat să-l mai urmărim. Stâncile nu lasă urme şi e foarte greu de găsit o pistă când un individ pune piciorul pe bolovani sau pe marginile tăioase ale stâncilor de granit, în care nici fierul nu poate lăsa semn. Am lăsat în fundul quebradei încălţămintea însângerată şi pumnalul înfipt în arbore, plin de sânge, tocmai ca o înştiinţare şi o ameninţare. Cunoaşte îndeajuns obiceiurile noastre spre a putea să aibă vreo îndoială asupra ceea ce însemnează ameninţarea araucană.

— Dar acum cine ştie unde se află.

— Oh! Nu poate să fi fugit! Nu sunt aci toţi oamenii mei. Vreo cincisprezece sunt puşi de pândă la toate colţurile quebradei şi nici o vietate nu poate face o mişcare fără să fie văzută de ochii de o agerime necunoscută vouă, albilor, ai indienilor mei. Acel dintre

Araucani care îl va vedea pe ticălos, va da an anumit semnal şi toţi se vor pune în urmărirea lui. Vedeţi dar că nici printr-o minune nu poate scăpa cineva de pumnalul nostru răzbunător. Războinicii mei au ordinul să nu-l rănească ci să mi-l aducă viu, nevătămat. Trebuie să fie judecat şi executat, cel puţin acesta, cu toate formele necesare, pentru ca vendeta să fie proporţională cu satisfacţia şi răzbunarea ce o aşteaptă cei trei tovarăşi ai noştri asasinaţi mişeleşte, după cum v-am spus de el şi de tovarăşul său. Numai după ce sunt răzbunaţi sărmanii mei războinici ucişi pot să ajungă lângă Marele Spirit, acolo unde se duc toţi războinicii de valoare şi cei ce şi-au găsit o moarte vitejească.

Marius întrebă cu privirea pe tovarăşii săi.

Nimeni nu vorbi.

Cercetaşii erau destui de bucuroşi de aventura ce le ieşise se cale. Era interesantă cunoştinţa pe care o făcuseră cu Araucanii liberi ale căror obiceiuri rămăseseră în starea. Primitivă, cu tot pitorescul lor de altă dată.

Nu se preocupau de viitor ci se bucurau de distracţiunea care le ieşise înainte odată cu tribul de araucani.

Tăcerea se lăsase din nou pe întreaga adunare, în vreme ce pipa, umplută cu tutun bine mirositor, începea să facă înconjurul oamenilor, dusă din gură în gură.

Deodată Flip, care şedea cuminte culcat la picioarele lui Marius şi părea că doarme, se ridică pe labe, cu urechile ciunte, lătră uşor apoi alergă pe potecă.

Gestul câinelui era semnificativ.

Cioc de Vultur sări în picioare imitat imediat de toţi indienii săi.

Cercetaşii, Riao şi Zomba. Puseră mâinile pe carabine şi se luară în şir după Flip.

Indienii rămaseră în picioare, în aşteptare, ca şi când ar fi ştiut cele ce avea să se întâmple.

Dar călătorii nu apucaseră să iasă din incinta unde poposiseră când văzură ieşind, pe neaşteptate, un araucan la fel cu ceilalţi, pe lângă care se iviră, rând pe rând alţii asemenea lui.

Erau în total vreo cincisprezece. Ultimii târau pe un alb care era îmbrăcat cu costumul chilienilor de munte.

Avea o rană la frunte, dar putea să meargă fără greutate.

Era mic de statură, cu ochii mici, şireţi, plini de răutate.

Pe figura sa de brută nu se putea citi expresiunea nici unui sentiment.

Cioc de Vultur zise:

— Iată un al doilea asasin. Judecata se va împlini!

Călătorii se grupară ceva mai departe.

Marius zise:

— N-aş vrea să se desfăşoare sub ochii noştri scenele da cruzime la care desigur se vor deda aceşti sălbatici. Ştim cât de cruzi sunt oamenii aceştia turbaţi de setea răzbunării şi nu pot permite ca tortura să se facă sub ochii noştri.

Raimondo şi Jean Bart fură de aceiaşi părere.

— Dacă chilianul şi-a meritat moartea, fie! adăugă primul. Dar să lăsăm să fie torturat un individ, asta nu putem tolera.

Riao vorbi atunci:

— Stăpânii mei! Dacă vă opuneţi voinţei araucanilor e posibil să vă expuneţi la neplăceri. Fiţi mai bine abili, lăsaţi să se facă preparativele şi la momentul oportun voi găsi eu mijlocul să evităm o scenă oribilă, fără ca Araucanii să bănuiască că vine ceva din partea noastră. V-am spus că aceşti indieni sunt perfizi şi şireţi! Nu vă faceţi din ei duşmani! Vă repet; la momentul oportun voi interveni eu.

Între timp chilianul fu legat de mâini şi de picioare aşa ca să nu poată face cea mai mică mişcare.

Cioc de Vultur înaintă către cercetaşi:

— Tineri străini şi tu negrule şi tu indian din câmpie, să ştiţi că prietenia noastră încetează dacă vă opuneţi la executarea răzbunării noastre. Morţii noştri cer răzbunare şi voim, ca cu picătură cu picătură de sânge să o îndeplinim! Ce credeţi voi?

Cercetaşii făcură un gest.

Riao înălţă mâna, cerând voie să vorbească.

Marius îi acordă cuvântul.

— Venerabile sachem, cercetaşii italieni, oameni civilizaţi, n-ar avea demnitate europeană dacă ţi-ar răspunde în asemenea împrejurare. Lor nu le pasă ce vrei tu să faci cu prizonierul tău. Fă ce vrei, pe noi nu ne priveşte. Am zis.

Cioc de Vultur păru satisfăcut.

Dădu ordinele necesare pentru pregătirea supliciului...

Sfârşitul numărului 72: **Urmele de sânge.**

Citiţi urmarea în fascicula Nr. 73, a „**CELOR TREI CERCETAŞI**”:

Indienii Puelşci.

Din „CEI TREI CERCETAŞI"

a apărut până acum :

No.

1 La voia întâmplării
2 Brat de sânge
3 Ţara groazei
4 Boturile roşii
5 Lupta dela Kasba
6 Cecul de 5 Milioane
7 Rebelii din tara Apaşilor
8 Misterul Lacului Sacru
9 Cercul de foc
10 Vâltorile Cataractei
11 Lupta navală
12 Diversii asasini
13 Goeleta fatală
14 Pluta rătăcită
15 Jungla tragică
16 Secta strangulatorilor
17 Piraţii din Tonkin
18 Pagoda însufleţită
19 Mina rătăcită
20 Conspiraţia Indusilor
21 Creatorul de monştri
22 Tezaurul ocnaşilor
23 Ultimul deportat
24 Tunelul infernal

No.

25 Un „Palace" în gheţari
26 Insula Paştelui
27 „Glasul din stâncă"
28 Prizoniera Patagonilor
29 Strâmtoarea Magellan
30 Demonul Pampasului
31 Calul înstelat
32 Răsbunarea lui Icarahy
33 Revanşa Cercetaşilor
34 Misterul măştii roşii
35 Taurul furios
36 Mortu viu
37 Caravana blestemată
38 Desertul Camapuan
39 Diamantul furat
40 Pădurea misterioasă
41 Saltul morţii
42 Câmpul morţii
43 Jefuitorii din Peru
44 Cele 3 capete în zăpadă
45 Groaza Siberiană
46 Pelerindele negre
47 Sania infernală

No.

48 Maşina de tăiat capete
49 Tango-ul lui Zomba
50 Atacul aerian
51 Templul misterios
52 Cascada fără fund
53 Pigmeii înfometaţi
54 Pădurea în flăcări
55 Elefantul albastru
56 Cursa sângeroasă
57 Pământul tremură
58 Misterul lacului
59 Fluviul Blestemat
60 Regele furtunilor
61 Trădătorul demascat
62 Aventura din Londra
63 Triumful celor trei
64 Pustiul Australian
65 Răscoala ocnaşilor
66 Regina banditilor
67 În derivă spre Polul Sud
68 Golful speranţe
69 Misterul paşilor pe zăpadă
70 Calul nebunit
71 Clopotul din pădurea misterioasă

La „CEI TREI CERCETAŞI" se pot face şi abonamente în felul următor :

Pentru 10 numere 45 lei
„ 20 „ 80 „
„ 30 „ 120 „

Costul abonamentelor se trimite prin mandat poştal, sau se achită la ghişeele ziarului „Universul".